

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA :
Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ABONAMENTUL :
Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA :
Arhiepiscopia Bucureștilor
Secția economică

CONFERINȚELE GENERALE PASTORALE

Cu prilejul conferințelor generale pastorale din anul acesta, s'au putut observa stări sufletești îmbucurătoare la preoțimea noastră. Departe de a-și fi uitat îndatoririle

pastorale misionare, preoțimea își spune cuvântul cu tot optimismul pentru viitorul Bisericii.

La elanul ei pastoral și față de greu-

I. P. S. Patriarh cu înaltul cler și autoritățile, la mormântul „Eroului necunoscut” în momentul rugăciunii.

tăfile ce întâmpină, comparativ cu organizarea sistematică a propagandei sectanților, ea cere să i-se pună la dispoziție mijloacele de lucru. O oștire oricât de instruită ar fi, ea are nevoie de armament la timp pe câmpul de luptă.

Asemenea și preoțimea are nevoie de foi și broșuri, pentru a contrapune în rândurile credincioșilor știutori de carte, o întărire sufletească.

Autoritatea bisericească și-a arătat toată atențiunea, față de această problemă. Temele centrale ale conferinței misionare de la Bușteni și ale conferințelor generale din acest an, au fost tocmai organizarea acestei edituri și a colportajului. Preoțimea și-a

exprimat toată dorința și tot concursul pentru realizarea lor.

Dar într'un loc s'a exprimat o îndoială. Nu cumva vom rămâne și de data aceasta cu simple deziderate și lucrurile vor fi tot cum au mai fost?

La acesta noi răspundem: Cât vom fi o Biserică ortodoxă vie și nu de birou — nu vom ramâne la vorbe scrise, ci vom trece la fapte. Și atunci vor dispărea toate îndoielele.

P. C. Președinți ai conferințelor județene ne vor prezenta doleanțele preoțimii și ele vor fi puse în aplicare în măsura actualelor posibilități.

Consilier.

D I N V I T A N I A L A I E R U S A L I M

MOTTO: „Iată ne suim în Ierusalim” (Marcu X 33).

In pregătirea unui tânăr pentru preoție, după ce și-a înarmat inima cu virtute și mintea cu învățătură, înainte de a îmbrăca haina preoției, întru primirea binecuvântării și revărsării Duhului Sfânt, se cuvine cu toată grija a cugeta la cele de mai la vale...

Se apropiau zilele patimilor și Domnul împreună cu ucenicii Săi, se grăbia spre Cetatea suferințelor Sale și a suferințelor lor. Că nu se cădea a fi ucis un prooroc în altă parte, decât în Ierusalimul binecuvântat de Dumnezeu și pângărit de oameni. Spre Ierusalimul nădejdilor cerești, al arătării slavei cei mai presus de fire a lui Dumnezeu, Ierusalimul Crucii și al purificării prin suferințe, într'acolo se îndreptau cei doisprezece învățăcei, înconjurând pre Domnul și Stăpânul lor.

Iar pe cale, știind Iisus că vremea despărțirii este aproape, și neliniștit în cugetul Lui că ucenicii încă n'au deprins adevăratul sens al învățăturii ce le dăduse, le mai repetă a nu știu câta oară, aceeași profeție: Iată, ne suim în Ierusalim și Fiul Omului va fi dat în mâna păcătoșilor ca să fie omorât.

Ucenicii nu mai încearcă împotrivire, precum încercase Petru cu puțin înainte, ca să abată din drumul său de veacuri croit, iconomia mântuirii.

Doar doi dintre ei, Iacob și Ioan, turburând tăcerea, cer dela Domnul ca să le dea lor a ședea unul de-a dreapta și altul de-a stânga Lui, întru slava cerească. El însă îi mustră zicând: „Nu știți ce cereți“!...

Și așa cei doisprezece și Domnul lor, urcă mereu spre Ierusalimul Crucii, luminându-se pe încetul cu credința cea adevărată...

Cetitorule, după toate cele ce ți-am spus până aici, te apropii și tu de cetatea sfântă. Ai colindat lumea ca să aduni învățătură și să propovăduiești pre cât ți-a fost cu puțință. Acum te găsești, așteptând ziua cea mare.

Inima ta a fost până acum într'un necontenit sbucium. Ți-ai irosit puterile trupului, întărind pe cele ale minții și simțirii. Cu ce simțământ aștepti tu ziua care vine? Ți-ai lămurit oare pe deplin rostul tău?

Iată că ne apropiem de Ierusalim și nu mai ai mult. In cale, Iuda s'a hotărât definitiv asupra celor ce avea să facă. Petru era cu atât mai osârduitor cu duhul, pe cât îi era trupul de neputincios. Ioan rămăsese acelaș copil feciorelnic și drag, care când cere, amestecă lucruri copilărești în dorințe de stăpânire. E sincer, necunoscător, dar totuși, plin de râvnă pentru Domnul, ca orice tânăr încărcat de vigoare. Că el aleargă cel dintâi, Duminecă dimineața, să vadă mormântul.

Tu, prietene cu ce ai rămas din colindul anilor de școală de până acum? Aceasta aș

vrea să te întreb acum, când vezi că nu mai ai mult până la ziua cea mare. Te-ai hotărât definitiv în credința ta? Iar sufletul îți geme de prisosul virtuții?

Din cele de până acum, ai băgat de seamă că tu n'ai să nădăjduiești nimic pe lume, în schimbul ostenețelor și răstignirii tale? Domnul nu-ți făgăduiește că vei sta de-a dreapta, sau de-a stânga Lui în slava cerească. Dar în schimb îți făgăduiește cruce și cunună de suferințe.

„In lume necazuri vești avea“ (Ion 16: 33)

Iată că tu vei fi servitorul, care după ce a gătit și a pus masa stăpânului său și oaspeților acestuia, bagă de seamă că pentru sine n'a mai rămas mâncare. Și el, ca slugă iubitoare, nu se supără și nu cârtește. Tu vei sluji tuturor și simbric n'ai să nădăjduiești pe lume. Adesea te vei culca flămând și te vei scula plin de oboseală, ca să mergi și să slujești unui nou semen al tău.

Vei fi cântărețul orb care cântă cântec de veselie celor ce trec, și râde cu buze veștede și cu ochi seci, către cei ce râd din inimă. Pe când în inima lui e întuneric și ghița amărăciunii.

Simți tu în tine atâta dor de slujire și atâta dragoste pentru stăpânii pe cari-i vei sluji, încât să nu pregeți o clipă a te deștepta în miez de noapte, ca să duci prin graiul tău de binecuvântare, o alinare de suferințe într'o casă cuprinsă de boală și de moarte? Că vei lăsa pe ai tăi în cea mai grea suferință, ca să mergi și să îngrijești de patima altora. Și cu ce simțământ vei privi când te vei întoarce, găsind pe al tău pierdut, după ce ai scăpat dela peire pe altul?

Că va trebui să lucrezi cu mai multă râvnă pentru alții, decât pentru tine, te vei uita cu totul pe tine, îngrijirea și bucuria ta și alor tăi, dând grai inimii tale doar pentru iubirea altora. Și-ți vei scurge zilele tale în neconțință trudă, lipsit de răsplătirea pământescă, ci doar încărcat și cuprins de necazuri.

Că tu te-ai smuls din lume și te-ai lepădat de bucuriile ei, spre a sluji lumii și a fi neconțințit prilej de bucurie pentru eai. Ți-ai omorât patimile tale, spre a scoate din pătimire poporul încredințat ție ca să-ți fie stăpân.

Și toată acea cântare a pătimirii Domnului se va răsfrainge spre sufletul tău și tu vei pătimi aiudoma cu El. Că Evanghelia se perpetuiază mereu în viața și nevoițele preotului. Astfel vei urma lui Hristos prin slujire și patimă, făcând din trupul tău mădulare ce se vor răstigni pe cruce. Că tu ai răstignit de atâtea ori inima ta, oprindu-l bătăile viguroase și înlăntuind-o, spre a fi dusă ca jefă lui Dumnezeu.

Iată la ce trebuie să te gândești acum, recapitulând toate câte ai adunat și cercetându-le în amănunțime, ca nu cumva să bag de seamă că ai pierdut ceva pe cale.

În răstimpul de răgaz dintre sfârșitul învățaturii și începutul vieții de preot, să faci acest lucru, cercetându-te cu toată grija. Că acum sufletul tău trebuie să fie încărcat până la revărsare, precum e ugerul vacii când vine din câmp acasă. O singură picătură îi mai trebuie, și aceea îl va face să se reverse în valuri spumoase pentru a sătura gurile flămânde ale celor din jur.

Picătura aceea care va da tăria și parfulul îmbătător inimii tale pline, va fi darul Duhului Sfânt.

Apropiindu-te așa dar de capătul nădejților tale, acolo unde Cerul va face părtașie cu pământul, spre a ridica din el mireasma florilor, aruncă-ți încă odată ochii înapoi și vezi-te dacă ești gata ca să ridici crucea pe umeri. Că e cea din urmă clipă a pregătirii tale și a cercetării puterilor.

De te vei găsi întreg, limpede și luminos, să știi că Domnul a văzut că ești vrednic pentru Cer, și va desăvârși binecuvântarea chemării tale.

VASILE DAIA

(Capitol din „Podoaba Casei Tale.”)

CUVÂNTUL DE DESCHIDERE

LA CONFERINȚELE PREOȚEȘTI DIN TÂRGOVIȘTE, LA 5 MAI 1936

Dinstinși reprezentanți ai autorităților locale

Prea Cucernici Părinți și

Onorat public,

Omul fiind creatură rezonabilă, este dator a cunoaște și a cinsti pe Creatorul său, fiindcă numai prin legătura cu Dumnezeu, adică prin religie, el își poate cunoaște destinul etern și își poate procura mijloacele necesare ca să-și ajungă acest destin.

Totuși, este imens și crește din zi în zi numărul acelor, cari ignorează cu totul religia, sau cari n'au despre Dumnezeu și despre credința creștină decât o cunoștință, așa de slabă, în cât în lumina credinței adevărate aceștia nu pot fi priviți decât ca niște idolatri.

Și este îngrijorător, onorat auditoriu, că acești oameni nu se întâlnesc numai în poporul ignorant, ci încă, și poate mai des, între persoanele de rang social mai ridicat și chiar printre bărbații ziși de știință, cari, sprijiniți pe o deșartă erudiție, cred că își pot permite să desconsidere religiunea blasfemând ceace ei ignorează.

Această calamitate a ignoranței religioase, cu diferite trepte, bântue în toată lumea creștină și se resimte puternic și la noi în țară unde religia este încă ocrotită de Stat și cinstită de popor. De și ignoranța religioasă în țara noastră nu este nici așa de radicală și nici așa de generală ca în alte țări, totuși se poate constata ușor că și societatea noastră românească alunecă progresiv pe panta laicizării, adică scoate pe Dumnezeu din preocupările ei de seamă, devenind astfel un mediu ucigător pentru religie.

Așa dar, creștinul din secolul XX, cu fundat într'un mediu social ca cel de azi, unde adevărurile și preceptele dumnezeiești nu-și mai găsesc aproape nici un loc, se păgânizează cu viața dacă nu ia seama de sine sau dacă este neglijat de Biserică.

Desigur cea mai mare parte din copiii și tinerii țării noastre primesc în școală o suficiență și aleasă instrucțiune religioasă. Inșă ei au atâtea de studiat și atâtea de făcut, iar mediul social în care sunt cufundați este atât

de vătămător pentru ei, încât fatalmente sunt expuși să piardă orice instrucție religioasă primită în școală. In asemenea situații ei ar trebui mereu să primească lecții de religie pentru a putea reține și desvolta cunoștințele religioase și obiceiurile creștinești. Zilele lor sunt însă atât de ocupate și atracțiunile din afară atât de înmulțite încât ei nu mai au nici timpul și nici gustul de a stăruii în calea în care i-a angajat profesorul de religie.

In adevăratele timpuri de credință nu se făcea atâta cultură religioasă ca în zilele noastre. Tipografii n'au existat mai demult și cărțile scrise erau puține, iar instrucția rudimentară a clerului nu permitea o pregătire religioasă generală și superioară; însă societatea de atunci, cu mediul ei prin excelență religios, umplea acest gol fiindcă mintea și inima creștinilor din acele vremuri trăiau mereu într'o atmosferă religioasă.

La noi în țară, Biserica, prin forța împrejurărilor își asumă din vechi timpuri slujba instrucțiunii publice și vovezilor români, prin Biserică și cu oamenii Bisericii realizară cultura, nu numai a clericilor dar și a multora din fiii de boeri și chiar de țărani. Bogatele averi mănăstirești pe deoparte, iar pe de alta votul de sărăcie al călugărilor, au făcut posibilă gratuitatea învățământului public tot timpul cât aceste școli au fost în seama Bisericii. In vremile de credință dar, când mănăstirile noastre au fost focare de lumină religioasă și chiar de cultură generală, când bisericile erau pline de credincioși și boerii cântau la strună pe când soțiile lor brodau odăjdii bisericesti care fac astăzi admirația străinilor, și când nașii nu erau ca azi numai de formă părinți spirituali ai finilor lor, desigur că nu se simțea lipsa culturii religioasă în popor ca acum.

Că în trecut am avut timpuri de credință superioare ne-o arată și monumentalele bisericici și mănăstiri rămase din acele vremuri ca: M-rea Cozia, Putna, C. de Argeș, Trei Ierarhi, M-rea Hurezi și alte multe cu care probăm în fața străinătății superioritatea civilizației

noastre din trecut. Dacă alături de frumusețea și soliditatea acestor monumente istorice mai punem greutatea și nesiguranța vremurilor de atunci, ne putem ușor da seama de câtă credință erau pătrunse generațiile din trecut ale neamului nostru ca să realizeze lucruri așa de minunate.

Cu asemenea oameni de moravuri sociale și cu un vocabular pătruns de duh creștin, se înțelege că educația religioasă a poporului nostru se făcea dela sine. Iată de ce putem afirma că: Biserica strămoșească întotdeauna și peste tot și-a umplut bine rolul ei de educatoare a poporului românesc.

De prin secolul trecut școalele la noi sunt în grija Statului și Biserica nu mai are asupra învățământului religios decât dreptul de control, adică de a vedea să nu se învețe nimic contra dreptei credințe și a bunelor moravuri. De curând însă Statul nostru în înțelepciunea sa, a găsit de cuviință să încredințeze învățământul religios primar, Bisericii, ca ea să-și poată îndeplini și pe viitor rolul de educatoare a poporului nostru. Fericită idee!

În Franța contemporană, care a omis religia din învățământul public, se cere cu insistență reintroducerea religiei în școlile de stat din care a fost scoasă. Însă în zadar; și rezultatele ar fi dezastroase pentru Franța dacă tineretul n'ar fi educat de Biserică în școlile particulare.

Dar Franța tuturor eroismelor are și în formarea religioasă a poporului pe eroii săi. Așa, pe vremuri, *Jean Gerson*, celebrul cancelar al universității din Paris, convins că reforma morală a societății nu poate să înceapă decât cu instrucțiunea religioasă a tineretului, dela înălțimea situației sale s'a coborât în popor și a început să predea, personal, lecții de catehism copiilor, după ce mai întâi scrisese cărți pentru ei și chiar pentru preoți de modul cum trebuie să predea religia. „*Din umila lucrare a catehetului — zice el — iese o operă așa de mare, că nici o altă operă nu-i poate fi superioară*“¹). Marele Gerson avea atâta încredere în rugăciunile elevilor săi, în cât la patul lui de moarte i-a chemat și i-a implorat, să roage pe Dumnezeu „pentru servitorul său Jean Gerson“.

În 1884, pe când laicizarea școlilor din Franța își urma metodic lucrul său sce-

lerat, două tinere: Sorin de Bonne și Aulineau sunt trimise de rectorul institutului catolic Mgr. d'Ulst la Saint Marguerite, unde li se încredințară 200 de copii pentru catehizare. Aci ele își mai aduseră și alte ajutoare, și alți copii din parohiile învecinate, și repede opera lor locală se desvoltă și deveni operă generală care se organizează sub presidenția Mgr. d'Ulst cu următoarele rânduieli constitutive:

1. Opera de catehizare va fi în fiecare parohie pusă sub conducerea parohului respectiv, iar un comitet diocezan, ai cărui membri vor fi numiți de arhiepiscopul Parisului, va îngriji de buna funcționare a operii de catehizare în toate privințele.

2. Societatea va avea două categorii de membrii: *activi* care fac catehizarea copiilor în parohii, și membrii *zelatori* care contribuie cu rugăciunea lor și cu ofrande anuale la întreținerea și desvoltarea operii de catehizare.

În 1893, această societate a fost ridicată la rangul de arhiconfrerie pentru întreaga Franță, iar în 1900 ea obține medalia de aur pentru binefăcătoarele ei rezultate în popor. Astăzi numărul cateheților voluntari ai acestei arhiconfrerii se ridică la 50.000, iar numărul elevilor lor, la 300.000. Se înțelege dela sine ca între membrii cateheți sunt și foarte multe femei. Acestea se ocupă cu catehizarea fetelor și a copiilor mici, pentru cari ele sunt ca niște mame atente și devotate.

Toți acești cateheți, bărbați și femei, urmează mai întâiu cursuri speciale, trec examene, și numai după ce obțin certificat de capacitate pot îndeplini slujba de catehet activ. Un buletin al societății, foarte interesant, completează instrucțiunea pedagogică și religioasă a catehetului. Acești cateheți nu neglijează să se ocupe și de formarea întârziaților, a păstorilor, a corăbierilor a micilor vagabonzi, și în fine, a oricărui suflet, care are trebuință de o formare religioasă și morală, reușind astfel să facă și dintre aceștia destui buni creștini.

Și Biserica noastră îndeamnă și cere azi ca toți credincioșii din fragedă vârstă să fie crescuți în spiritul credinței și al moralei creștine și obligă pe toți părinții să asigure educația religioasă a copiilor lor în așa fel în cât ei să nu învețe ceva contrariu religiei și a bunelor moravuri. Dar

1. De parvulis ad Christum trahendis.

dreptul și datoria de a asigura educația creștină a tineretului nu o au numai părinții de copii ci și toți aceia care le țin locul adică preoții și profesorii.

Iată de ce autoritatea superioară bisericască din această eparhie, îngrijorată de ignoranța religioasă ce se vede la poporul nostru, a rânduit ca în conferințele pastorale din anul aceasta să se desvolte două subiecte de mare importanță, dintre care unul, pentru *întărirea instrucțiunii religioase în școlile primare prin găsirea celei mai bune metode practice*; iar altul pentru *ușoara răspândire a tipăriturilor religioase în popor printr'o bună editare și un bun serviciu de colportaj*.

Nu mă voi ocupa de dezvoltarea acestor subiecte fiindcă pentru aceasta sunt rânduiți prea cucernicii părinți din adunare, ci în numele Autorității pe care o reprezintă aici îmi îngădui mai departe, să fac un mic îndemn venerabilei preoții dâmbovițene, în lupta grea pe care o duc pentru binele poporului.

Mulți dintre P. C. Cucerniciile voastre, P. C. Părinți văzând îndărătnicia lumii de azi pentru cele religioase, poate sunteți împuținați cu inima în lucrul pastoral, ca și oare când Petru Apostolul, care se ostense toată noaptea aruncând mreșile și nu prînsese nimic. (Luca V. 5). Nu uitați însă că osteneala, chiar fără rezultatele dorite, nu se pierde în zadar, ci își are valoarea ei fiind un lucru eroic, al omului care se dă pentru un scop nobil pe care l-a găsit vrednic de sacrificiu lui.

În activitatea pastorală în care P. C. Voastre ați muncit ani de-a rândul pentru formarea religioasă a parohienilor, constatați poate că ați semănat în zadar în suflete: bunătate, duioșie, dreptate, mila de sărac, spritul de datorie și de onoare, etc., fiindcă acestea apar ca un pământ neroditor.

O, dar câți n'au cunoscut întristarea ostenelelor piedute! unii în domeniul cugetării, alții în lucrul pământului, în comerț, în industrie,—toate afacerile lor fiind nefericite și cercetările lor zadarnice! Alții luptă să se îndrepteze pe ei însuși, să reprime ce e corupt în firea lor, smulgând spinii păcatelor, dar și aceștia de multe ori se străduiesc în deșert căci scarii și spinii reapar și uneori chiar abundă.

Tot astfel și C. Voastră ați semănat bune plante și frumoase flori în sufletele tuturor, și cu întristare constatați că la mulți se văd

bălării și spini. Trebuie să vă descurajați? Nu!

Ați văzut poate cândva pe brazda câmpului, muncitorul obosit, lăsând să-i cadă brațul de osteneala pierdută în zadar; și totuși el nu zice: „Nu mai e nimic de făcut!“ Ați, auzit și de pescarii mărilor, cum se avântă ei în imensitatea apelor, pe vânturi reci, în nopți întunecate, prin furtuni primejdioase, ca să revină adesea ori la țarm cu mâinele goale; și totuși, nici ei nu se descurajează ci își reiau lucrul lor primejdios cu mai multă nădejde, cu mai mare curaj.

Ei bine, și în lucrul pastoral deviza noastră să fie: nădejde și muncă, chiar dacă în anumite situațiuni nu ar mai fi nimic de sperat. Cei care iubesc omenirea suferindă, cei sinceri și sensibili la durerea mulțimii, mai bine speră contra ori cărei desnădejdi decât să admită că: nu mai este nimic de făcut! De aceștia se apropie Mântuitorul ca și oare când de Petru și le zice: „mergeți la adânc și aruncați din nou mreșile voastre“. (Luca V, 5).

Așa dar, când vedeți că tinerii din școlile primare și secundare, au ajuns la maturitatea vârstei și nu s'au corijat de anumite moravuri neplăcute, ba au uitat și frumoasele povești ce le-ați dat în școală, nu vă descurajați, ci începeți din nou lucrul pentru ei. Fiți cu răbdare plină de nădejde și nu capitulați niciodată și pentru nimic în fața greutăților, ori care ar fi ele, când e vorba să salvați suflete.

Peste durerea insucceselor pastorale să gravați acest cuvânt de credință: „*Jertfa pentru bine nu poate fi pierdută*“. Exemplul de sacrificiu și de eroism pe care l-ați dat, chiar dacă nu i-ați cules roadele, se adaugă la temelie morală care susține viața omenirii, ascuns ca și lucrările de fundație ale unei mărețe catedrale, care nu se văd dar pe care se sprijină splendidele coloane ce ne umplu de admirație. Și în ochii Aceluia care vede toate, aceste obscure sacrificii vor fi întâi, adică, de ele se va ține mult seama undeva, unde nimic nu se uită.

Înainte deci, aruncați din nou mreșile cuvântului dumnezeesc, mai la adânc, mai cu nădejde, în lucrul de evanghelizare a tineretului nostru, și Dumnezeu nădejdiilor să vă dea succesul Apostolului Petru, și să verse în inimile tuturor un strop din acea apă vie în care se află secretul marilor izbândiri pentru binele Bisericii și al Neamului.

Arhimandrit, Efrem Enăcescu
Sf. Patriarhie.

C R O N I C A I N T E R N A

CONFERINȚELE GENERALE PREOȚEȘTI
DIN PRAHOVA

Marti 3 Mai c., s'au ținut conferințele generale preoțești prima serie, cu jumătate din preoții județului, în biserica Sf. Ioan din Ploești.

S'a oficiat Sf. Liturghie și un Te deum, la care a asistat d-l primar I. Predescu, d-l T. Ciocârdel reprezentantul Prefecturii și președintele Asociației Învățătorilor prahoveni, un mare număr de preoți cântăreți.

Părintele Protoiereu Aurel Popescu, delegatul Sf. Arhiepiscopii, deschide conferința, arătând că subiectul teoretic ce trebuie tratat este: „Metoda practică a predării învățământului religios în școala primară“, urmat de lecțiunile ce se vor face la o școală primară.

Arată că predarea religiei de preot este legiferată, după dorința și cererea *I. P. S. Patriarh*. Învățătorii au primit cu multă plăcere pe preoți în mijlocul lor la școală. Preoții pe lângă munca stăruitoare ce o depun la biserică și în enorie, își fac datoria gratuit cu mult suflet în școala primară, unde predau câte opt ore săptămânal.

Roagă autoritățile să ajute la terminarea căminului preoțesc din oraș.

D-nul Teodor Ciocârdel, reprezentantul Prefecturii și președintele Asociației învățătorilor, confirmă cele spuse de Păr. Protoiereu, că învățătorii primesc cu bucurie pe preoți în școală și spune că religia predată de preot dă rezultate foarte bune.

D-nul I. Fredescu, primarul Municipiului Ploești, mărturisește că e un credincios convins și apreciază munca depusă de preoți, cărora le promite tot concursul din partea primăriei pentru terminarea căminului.

Protoiereul Aurel Popescu, citește telegramele omagiale, propuse de preoți, a se trimite *M. S. Regelui*, *I. P. S. Patriarh*, d-lui *Ministru Dr. Angelescu* și d-lui *S. elian Popescu*, dir. ziarului „Universul“.

Cere a se forma biroul, spunând că socotește ca președinți ai conferințelor pe toți protoiereii județului.

Biroul este format din: Protoiereii Aurel

Popescu, V. Opreș, N. Popescu Ogretin iar secretari, preoții: I. Manu și O. Arvanitache. Protopopul V. Pop a fost delegat cu prezidarea deosebită a cântăreților la biserica Sf. Vineri.

Asupra subiectului teoretic au citit documentate referate următorii preoți: N. Davidescu, Ploești; P. Provinceanu, Cornu de sus; I. Nae, Râncezi; Florea Ilie, Valea Anei; G. Mitroi, Ploești.

Ședința de dimineață terminându-se, preoții au luat o masă frățescă cu toții.

* * *

Lecțiile practice s'au ținut după amiază la școala Nr. 2 de băieți, pusă la dispoziție cu multă bunăvoință de d-l director Al. Popescu, de către următorii preoți: D. Roman, Ploești; D. Nicolaescu, Puchenii; M. Davidescu, Ploești și P. Provinceanu.

Critica lecțiilor bine reușite s'a făcut de preoții: N. Andreescu, Bucov; D. L. Dumitru, Purani; Șt. Lăpușeanu, Urlați; D. Atanasiu, Azuga; Al. Scărlătescu, Ploești; V. Bălișan, Sinaia; Em. Vlaiculescu, Bughile; V. Rădulescu, Florești; Gr. Popescu, Vadu Săpat; G. Chirică, Ploești; Florea Ilie, Valea Anei; Iosif Popescu, Talea; Alex. Popescu, Ploești.

* * *

Subiectul Practic. — Ca subiect practic a fost: „Creierea de mijloace pentru o editură centrală de cărți religioase și răspândirea lor“

Au citit bune referate și au adus completări, următorii preoți: I. Floraru, Vlădenii; Ilie Dumitru, Vărbila; P. Provinceanu, Cornu; C. Popescu, Ploești; M. Canroiu, Fricoasa; V. Hăisan, Sinaia; V. Rădulescu, Florești; V. Constantinescu, Râncezi; D. Roman, Ploești.

Păr. Protoiereu Aurel Popescu a făcut o amplă recapitulare a tuturor vorbitorilor, scoțând în evidență părțile esențiale din referate și din propuneri.

Mulțumește preoțimei venită în număr mare, pentru discuțiile frumoase și pline de demnitate ce s'au desfășurat în aceste con-

ferințe și cari au decurs într'o liniște desăvârșită, spre mulțumirea tuturor.

Marti 12 Mai c. s'au ținut în Ploești seria II-a a conferințelor generale preoțești.

La biserica Sf. Ioan s'a oficiat Sf. Liturghie și un Te-Deum de preoții: G. Sliveanu, I. Manu, C. Jingoiu, G. Marinescu și diacon I. Socianu.

La ora 10 sosește în biserică P. S. Arhiepiscopul Veniamin Ploeșteanu însoțit de P. C. Protoiereu Aurel Popescu. Preoții au cântat „Pre Stăpânul“.

P. C. Protoiereu Aurel Popescu, delegatul Sf. Arhiepiscopii cu prezidarea conferințelor, deschide ședința expunând bucuria ce o simt preoții că au venit în mijlocul lor P. S. Vicar ca reprezentant al I. P. S. Patriarh, căruia îi aduce omagii. Face o scurtă dare de seamă cum au decurs conferințele în seria I. Arată că preoțimea este doritoare a se pune bare solide unei edituri centrale pentru tipărituri religioase, împărțite în trei secțiuni: broșuri pentru poporul de jos, scrieri pentru intelectualii creștini, lucrări pentru cultura preoțimei. O gazetă zilnică creștină să stea în primul plan al acestei edituri. Cele zece mii de parohii din țară, contribuind cu câte o mie de lei, s'ar strânge primul fond de zece milioane pentru această editură.

Roagă pe P. S. Vicar să aducă acest deziderat, la cunoștința I. F. S. Patriarh, care cu marea sa înțelepciune și energie ce o desfășoară pentru binele bisericii, va putea să dea ființă marelui edituri centrale religioase.

P. S. Arhiepiscopul Veniamin Ploeșteanu, aduce binecuvântarea I. P. S. Patriarh preoțimei prahovene, și spune că e mulțumit fiind că a putut să revie în acest oraș, al cărui nume îl poartă ca Vicar patriarhal. Arată că a făcut mai multe vizite canonice la mai multe biserici din județ și oraș și acum ar fi dorit să rămâie mai mult timp în mijlocul preoțimei, asistând la aceste conferințe, dar e silit să plece la București, pentru interese de serviciu. După ce binecuvintează pe toți,

pleacă, în timp ce toată preoțimea cântă: „Pre Stăpânul și Arhiepiscopul“.

Ședința de dimineață. Se formează biroul conferinței din, Protoiereu Aurel Popescu și V. Opriș, iar secretari preoții: Alex. Popescu-Ploești și N. Balotescu-Ploești.

Asupra subiectului teoretic au expus referate și complectări preoții: Al. Scărlătescu-Ploești, I. Teleanu-Liliești, N. Martinescu-Coșlegi, M. Tulănescu-Ghiaba, Virgil Godeanu-Bușteni, G. Răscanu-Săngeru, Alex. Popescu-Sf. Ilie.

Ședința după amiază. S'au ținut lecții practice la școala 2 de băeți, de următorii preoți: Al. Scărlătescu la cl. I. Alex. Popescu-Ploești la cl. 2-a, Pr. I. Teleanu la cl. 3-a și Pr. Aurelian Dumitrescu la cl. 4-a.

Critica lecțiilor s'a făcut de următorii preoți: V. Provianu, I. Minculescu-Ploești, Victor Toma-Ploeștiori, Florian Popescu-Comarnic, V. Niculescu-Românești, Alex. Popescu-Văleni, N. Opran-Chiojdenca, Gr. Răscanu-Săngeru, N. Martinescu-Coșlegi, Alex. Popescu-Aricești, G. Martim-Albești, I. Manu-Ploești, I. Brezeanu-Ploești.

Păr. Protoiereu V. Opriș face o recapitulare asupra referatelor subiectului teoretic, scoțând în evidență părțile esențiale.

Păr. Protoiereu Aurel Popescu, a citit telegramele răspuns din partea M. S. Regelui, și a D-lui Dr. Angelescu, Ministrul Cultelor. Recapitulează apoi punctele esențiale din critica făcută lecțiilor practice.

Subiectul practic. Asupra subiectului practic, editura cărților religioase și răspândirea lor, au făcut expuneri documentate Pr. Alex. Popescu, Sf. Ilie Ploești, și Pr. N. Balotescu-Ploești.

Păr. Protoiereu Aurel Popescu, a încheiat ședința conferinței mulțumind tuturor conferințelor și preoților asistenței, spunând că va comunica I. P. S. Patriarh, frumosele dezbateri ce s'au desfășurat. După ce s'a cântat în cor. „Hristos A Inviat“, toți s'au despărțit în liniște și mulțumire,

Asistent

